

«γεια τῶν προπαρασκευαστικῶν ἢ ὀριστικῶν τῆς ἐκλογῆς «πράξεων, ἀγωγῆν ἱκανοποιήσεως πρὸς ἕκτισιν χρηματικοῦ «τιμήματος». Τὸ ἄρθρον 96, καθ' ὃ διορισθέντος βουλευτοῦ τινὸς εἰς ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, γίνεται ἀμέσως νὰ ἐκλογῆ εἶνε τοῦ παρόντος νόμου» διορισθέντος τοῦ κ. Σκουλούδη, βουλευτοῦ, εἰς Πρεσβείαν, ἧτις εἶνε θέσις ἔμμισθος, οὗτος μὲν ἔπαυσε νὰ ἦνε βουλευτὴς ἐπῆρσε δὲ ἐκ τοῦ παρόντος Νόμου, ἀμέσως δικαίωμα ὑπὲρ πάντων τῶν ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας Σύρου νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλον βουλευτὴν, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐχόντων προσόντα καὶ ψήφους νὰ ἐκλεχθῶσιν.

Ἄλλὰ θὰ μᾶς εἶπον ἴσως οἱ σοφοὶ νομικοὶ μας, πῶς ; Δὲν ἐσυλλογίσθητε, ὅτι πρόκειται περὶ ὑπουργοῦ καὶ ὄχι περὶ δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ πολίτου, καὶ ἐνομίσατε ἐν τῇ ἀπλότητι σας, ὅτι καὶ πρὸς ἀνεκαλύψατε ; Εἰς τοὺς σοφοὺς νομικοὺς θὰ ἀπαντήσωμεν εὐλαβῶς, ὄχι, δὲν πρόκειται περὶ ὑπουργοῦ. Δὲν εἶναι ἐνταῦθα ἡ περίστασις τοῦ ἄρθρου 45, καθ' ὃ «ἡ ἡμέρα τῆς καθ' ἅπαν τὸ κράτος συγ-«χρόνου ψηφοφορίας ὀρίζεται διὰ Β. διατάγματος», ὅτε ὑπουργὸς εἶνε δ' ἐνεργῶν. Ἐδῶ εἶνε συνέχρεια τῶν νομιμῶς διαταχθεισῶν τῶ 1881 γενικῶν ἐκλογῶν, ὅπως πληρωθῆ τὸ κενὸν αὐτῶν τὸ ἐπελθόν διὰ τοῦ διορισμοῦ βουλευτοῦ εἰς ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, καὶ τὸ καθῆκον τῆς ἐκτελέσεως τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Νομάρχην. Ὁ Νομάρχης κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ ὀφείλει νὰ τηρῆ τοὺς νόμους καὶ τὰ Β. Διατάγματα, ἅπερ ἀφορῶσιν ἀντικείμενα τῆς ἀρμοδιότητός του, οἱ δὲ νόμοι οἱ ἐκλογικοὶ εἶνε ἀναντιρρήτως τῆς ἀρμοδιότητος τῶν νομαρχῶν ὁ Νομάρχης κατὰ τὸ ἄρθρον 13 ἐδ. 2 ὀφείλει νὰ φροντίξῃ περὶ τῆς τηρήσεως καὶ ὑπερασπίσεως τοῦ Συντάγματος, ἐνταῦθα δὲ πρόκειται ἀκριβῶς περὶ τούτου, ἧτοι περὶ τηρήσεως τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ Συντάγματος ὁ Νομάρχης κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 13 χρεωστεῖ νὰ φυλάττῃ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, καὶ δήμων, καὶ τῶν πολιτῶν κατὰ μέρος, ἐδῶ δὲ περὶ τούτων ἴσα ἴσα πρόκειται. Ὁ νομάρχης τῶν Κυκλάδων γινώσκει βεβαίως καὶ τὸ ἄρθρον 72 τοῦ Συντάγματος, καὶ τὸ ἄρθρον 96 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, καὶ τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ νόμου περὶ πρεσβειῶν, ἀφοῦ ἄγνοια νόμου δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε. . . εἰς νομάρχην, ἔστω καὶ Τρικουπικόν. Ὁ νομάρχης τῶν Κυκλάδων, ὅστις ὑποχρεωτικῶς λαμβάνει καὶ ἀναγινώσκει τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» ἔμαθεν ἐξ αὐτῆς, ὅτι ὁ κ. Σκουλούδης διορισθεὶς, δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1853, Πρέσβυς ἐν Ἰσπανίᾳ, ἔπαυσε ἀμέσως τοῦ νὰ ἦνε βουλευτὴς. Καὶ αὐτὸς, ὁ κ. νομάρχης τῶν Κυκλάδων, ὀφείλει ἀμέσως ἐπίσης νὰ διατάξῃ τὴν ἀναπληρωτικὴν ἐκλογὴν, οἰκοθεν, ἐκ καθῆκοντος νομιμῶς ἐπιβαλλομένου αὐτῶ, καὶ ἀνευ ὠθήσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου.

Δὲν ἔπραξεν οὕτω ὁ κ. νομάρχης τῶν Κυκλάδων ; Ἄν δὲν ἔπραξεν οὕτω, πάντες οἱ ἐκλογεῖς καὶ πάντες οἱ τὴν βουλευτικὴν θέσιν γλιχόμενοι εἰμποροῦν νὰ τὸν ἐνάξουν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπὶ ἐκτίσει χρηματικοῦ τιμήματος. Δὲν εἰδεύρομεν τί φρονοῦσιν οἱ Συριανοὶ ψηφοφόροι, ἢ οἱ κύριοι Καράλης καὶ λοιποί. Ἄλλὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι», ἂν ἦτο π. χ. Καράλης, θὰ τὴν ἔκαμνε τὴν ἀγωγὴν, διὰ νὰ ἴδῃ τοῦλάχιστον πῶς σέπτονται καὶ ἂν σέπτονται, ἐνώπιον τοῦ Τρικούπη, οἱ ἐπίσημοι κἂν νομικοὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειτα τί θὰ εἶχε νὰ χάσῃ ;

**Ἐκαμταίει.**

## ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἀγορά μας ἀπὸ χθὲς ἀστράφτει ἀπὸ Πασχαλιᾶ, βουτηγμένη ὅλη στὰ λαμπριάτικα, ἐνῶ ἡμεῖς θὰ περιμείνωμεν ἀκόμα μίαν ἡμέραν διὰ νὰ λαμπροφορέσωμεν. Τὰ παντοπωλεῖα πωλοῦσι τὰ κερὰ τῶν ἐπιταφίων καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τῇ φιλοκάλῳ συμπράξει παντοδαπῶν εἰκόνων, σημαῖων, στύλων, μύρτων, λουλουδιῶν, ἀπειρίας χρωμάτων καὶ ταινιῶν ἕκαστον λαμπροστεφὲς παράπηγμα προβάλλει ὑπερφάνως, φέρει τὸν τύπον τῆς ἰδιαιτέρας φιλοκαλίας τοῦ καταστημάρχου. Ἐδῶ αἱ σημαῖαι τῶν μεγάλων δυνάμεων ἀναλαμβάνουσι νὰ προστατεύσουν τὴν πώλησιν ἄλλοῦ ἢ διακόσμου φέρει ἐθνικωτέραν χροιάν, μίαν μόνην σημαίαν κυματίζει ἑλληνικὴ, καὶ ἐπὶ ταύτης συγκινητικὴ ἀναγινώσκειται ἐπιγραφὴ ἢ ἔνωσις τῶν Ἑλλήνων ὁ μεγαλιόδεατος παντοπώλης ὄνειροπωλεῖ τὴν πανελλήνιον ἔνωσιν— εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν λαμπάδων του. Μᾶς ἀρέσει καὶ ἡ παραστατικὴ ποικιλία τῶν κρεμασμένων εἰκόνων : παρὰ τὸν βασιλεῖα Γεώργιον, ἡ Μαγδαληνὴ μετανουοῦσα, ὁ Δαβὶδ σφενδονίζει τὸν Γολιάθ παρὰ τὸν Κολοκοτρώνην, ἡ καμμία μεγάλη φωτογραφία ἰδιώτου κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας συμπαθείας τοῦ κοσμητοῦ. Ἄλλὰ τὸ θέαμα εἶνε ἡ ἀπόλαυσις τῶν ματιῶν καὶ τῶν παιδιῶν ἢ τρέλλα ἕκεινα τὰ κερὰκια πού κρέμονται κατὰ σειρὰν, τόσο ἐπιμελῶς φασκιωμένα ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ ἀρτου τῶν, μ' ἕκεινη τὴν πολύχρωμον ποικιλίαν τῶν ταινιῶν, αἵτινες ρυθμικῶς ἀνακινουμέναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φαίνονται ὅτι προσκαλοῦσι τὰ παιδάκια ἐρωτικώτατα ἄ ! τί χαρὰ καὶ τί ἀνυπομονησία διὰ τὰ παιδάκια, καὶ τί μελαγχολία διὰ μερικοὺς ἀπὸ ἡμᾶς, ὅσοι ἐνθυμούμεθα ὅτι δὲν ἤμεθα πλέον μικροί. Τῶν πωλητῶν ἡ πόζα εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐνδόμυχον πεποιθήσιν περὶ τοῦ στολισμοῦ τοῦ παραπήματός των, καθὼς καὶ μερικῶν ἀγοραστῶν ἡ εὐλάβεια.

Τὴν ἐξαιρετικὴν πανηγυρικότητα τὴν ὁποίαν φέρει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ ἀγορὰ, συμπληροῖ ἡ ἀκατάπαυστος ἀνά τὰ παντοπωλεῖα καὶ οἰνοπνευματοπωλεῖα τῆς ἀγορᾶς ὀρχήστρα, ἡ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰ κρόταλα τὰ συστρεφόμενα ὡς πτέρυξ ἀνεμομύλου, περὶ τὰ κυκλοειδῆ τεθειμένα ποτήρια. Ὑπὸ τὴν δημῶδην αὐτὴν μουσικὴν ἢ γιορτάτικην ἀγοραπωλησίαν ἐκτελεῖται εὐαρεστότερον.

Ἡ φοῦρκες γιὰ τ' ἄρνια, τὰ βεγγαλικά φῶτα, τὰ μεγάλα καλάθια γεμάτα ἀπὸ κόκκινα αὐγά καὶ ἀπὸ λευκά, τὰ ὁποῖα πωλοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γραφικαὶ χωριατοπούλαι, καὶ τὰ ἐπὶ τινῶν μπαλκονίων ἐκτεθειμένα καινουργῆ πανταλόνια πρὸς πώλησιν, καὶ ὁ συνήθης βόμβος τῆς πλατείας τοῦ δημοπρατηρίου τελειοῦσι τὴν ὅλην εἰκόνα τῆς ἀγορᾶς μας.

Εἰς τὰς ἐκκλησίας χθὲς τὸ βράδυ ἐπληρώσαμεν τὸν ἐτήσιον φόρον τῆς εὐσεβείας μας : Ἰῶλοι στρυμωγμένοι, ἀρσενικοὶ καὶ θυληκοί, μέχρι σκασίματος μαζὺ μὲ τὸ λιβάνι ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν αἱ εὐσμοὶ πνοαὶ τῶν ρομμύων πρὸς δόξαν τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐκεῖ μάλιστα ὅπου τὸ ἐργατικὸν στοιχεῖον ὑπερέρριχεν, ὡς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, γεμάτη ἀπὸ τσοῦσιδες. Καὶ ἐνθυμούμεθα ἐξ ὠραίου στίχου τοῦ Λασκαράτου, τοὺς ὁποίους παραθέ-

τομεν ἐν πάσῃ ἀθωότητι, χάριν τῶν φιλομειδῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἄν ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἦνε τὸ γάλα τῆς ἠθικῆς, καὶ τὸ ξέρομε καλότερα, σκόρδα, πράσσα, κρεμμύδια καὶ τὸς ἄλλα παρόμοια φαγητὰ, ὅλα ἠθικώτατα, εἶνε πολὺ σχετικὰ μὲ τὴ θρησκεία, κ' ἂν δὲν τὰ τρώμε, κάνουμε ἀμαρτία. . .

Κάνεις δὲν εὔρισκε τόπον διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἐν ἀνέσει· καὶ ὅστις ἐβράδυνεν, ἠναγκάζεται νὰ παραμεινῇ ἔξω τοῦ ναοῦ, ὅπου πάλιν οἱ παραμεινάντες ὑποδιηροῦντο εἰς ὄμλους, πότε σταυροκοπούμενους, καὶ πότε ἀφιεμένους εἰς κουβένταις· ἡ βραδεία ἦτο γλυκυτάτη. Μέσα αἱ γυναῖκες συμπεπυκνωμέναι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κατεῖχον τὰς ἄκρας τῆς ἐκκλησίας· ἦσαν οὕτως εἰπεῖν αἱ δαντέλαι τοῦ ὄλου πλήθους. Οἱ πλεῖστοι τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐστρέφοντο συχνὰ περὶ εἰείνας ὡς ἡλιοτρόπια.

Μόνος ὁ Αἰὼν εὔρεθῆ ἐν μέσῳ ὄλων τῶν Ἀθηνῶν νὰ μὴ θέλῃ τὴν λιτανείαν τῶν ἐπιταφίων. Αὐτὸς δὲ μόνος μᾶς ἐστιγμάτισεν ὄλους τοὺς ἄλλους ὡς Βίδωλολάτρας. Θέλει νὰ τὰ πῆ καθαρὰ ἢ δὲν θέλει; Ἄν εἶναι εἰδωλολατρεία ἢ λιτανία τῶν Ἐπιταφίων, εἰδωλολατρία τότε εἶναι καὶ τὸ προσκύνημα τῶν εἰκόνων. Διατί δὲν γίνεται εἰκονοκλάστης ὁ κ. Φιλήμων; Βίδωλολατρία εἶναι καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· διατί δὲν γίνεται Σταυρομάχος; Βίδωλολατρεία εἶναι καὶ τὸ μυστήριον τῆς Μετουσίωσης. Ὅλος ὁ χριστιανισμὸς τότε εἶνε εἰδωλολατρεία. Καὶ ὅλος ὁ ἑλληνισμὸς ἦτο εἰδωλολατρεία. Ὅταν δὲ ὁ κ. Φιλήμων ὑβρίζῃ ἑλληνισμὸν καὶ χριστιανισμὸν, ὑβρίζει τὸν ἄνθρωπον. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοιοῦτος, ἄνευ αἰσθήσεων, ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος. Ὅσα δὲ λέγει ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὅτι ὄλαι αὐταὶ αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο ἐν σκότει καὶ ταπεινώσει, εἶναι ἐντελῶς ἀφιλοσόφητα, διότι τότε ὁ χριστιανισμὸς κατεδιώκετο, τώρα δὲ ὁ χριστιανισμὸς ἐθριάμβευσεν, αἱ τελεταὶ τοῦ γίνονται ἐν φωτὶ καὶ ὑπερηφανείᾳ. Ἀπαράλλακτα ἐνθυμούμεθα τώρα τὰς στρεβλὰς ἰδέας ἐνὸς ποιητοῦ μας φρονούντος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμε θέατρα, διότι οἱ πατέρες μας τοῦ 21 δὲν εἶχαν Φάληρα. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ, μᾶς ἔλεγεν εἰς συνάδελφος, οἱ πατέρες μας ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ ἔχωμε ἡμεῖς Φάληρα καὶ θέατρα. Ὅπως δὴποτε ὅμως, ὁ κ. Φιλήμων μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τοῦδε αἰρεσιάρχης.

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆν λοιπὸν νέα διασκέδασις εἰς τοὺς Στύλους ποικιλωτάτη, ὠραιότατη, διεγερτικωτάτη, τὸ **Ἴπποδρόμιον τοῦ Δερσέν**, μὲ τὸν σοφὸν γαῖδαρον Ριγκολῶ, ἀκροβατικὰ γυμνάσματα, παντομίμας, μουσικὴν καὶ λοιπά.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Βιομηχανίας ἀπέφασιν ν' ἀποστείλῃ τρεῖς ὑποτρόφους εἰς Εὐρώπην, ὅπως σπουδάσουν ὁ μὲν δασονομίαν, ὁ δεῦτερος δενδροκομίαν καὶ ὁ τρίτος κτηνοτροφίαν. Αὐτὰ ὅλα γίνονται μὲ τὰ χρήματα τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ζάππα.

Γίνεται ἐπίσης σκέψις περὶ μετατροπῆς τῶν κτημάτων Χασκκῆ εἰς πρακτικὴν Γεωργικὴν Σχολήν.

Ἡ ἀναγγελθεῖσα Γεωργικὴ Ἐκθεσις δὲν θὰ εἶνε δηλαδὴ Ἐκθεσις κυρίως, ὅπως τὴν ἐννοοῦν ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ προσπαθῆσῃ τῇ βοηθείᾳ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν κυριωτέρων κτηματιῶν νὰ συλλεγῶσιν εἰς τὸ κατὰστημά της: Πρῶτον γεωργικὰ προϊόντα διατηρούμενα, ἦτοι δημητριακοὶ καρποὶ, ὄσπρια, διάφοροι σπόροι χρήσιμοι πρὸς ἄρτυσιν, ξηροὶ ἐδώδιμοι καρποὶ (οἶον κάστανα, λεπτοκάρα, ἀμύγδαλα κλπ.) καὶ δείγματα τῶν χρησιμοποιουμένων μερῶν φυτῶν αὐτοφουμένων ἢ καλλιεργουμένων ἐν Ἑλλάδι, πρὸς παραγωγὴν κλωστικῆς ὕλης, ἐλαίου, χρωμάτων καὶ ἄλλων χρήσιμων, καὶ ζωικὰ προϊόντα διατηρούμενα, οἶον μέταξα, μαλλί, τρίχες, κηρὸς κλπ. Δεύτερον τὰ διάφορα ἐν Ἑλλάδι χρησιμοποιούμενα ἄροτρα καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Ταῦτα πάντα θὰ χρησιμεύσωσιν πρὸς σχηματισμὸν ὅσον οἶον τε τελειοτέρου γεωργικοῦ μουσείου περιέχοντος ἀποκλειστικῶς εἶδη ἑλληνικά. Ἡ συλλογὴ αὕτη θὰ περατωθῇ περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, ὅτε καὶ θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ προσωρινὸν Κατὰστημα τῶν Ὀλυμπίων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐκθέσεως ταύτης θὰ συνεκτεθῶσι καὶ διάφοροι θεριναὶ ὀπῶραι, τοῦθ' ὅπερ θὰ δώσῃ δροσερωτέραν ὕψιν εἰς τὴν ἐκθεσιν.

Χθὲς ὀλίγου δεῖν ἐγένετο παρανάλωμα πυρὸς τὸ τελωνεῖον ὄλον ἐκ τῆς ἀναφλέξεως μιᾶς μαιούνας πλήρης σπέρτων. Ὁ Πειραιεὺς ἦτο ὄλος ἀνάστατος καὶ διὰ τὸ ἔκτακτον τοῦ θεάματος καὶ διὰ τὸν μέγαν κίνδυνον. Καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν ἐν τῷ τελωνεῖῳ οὔτε ἀντλία, οὔτε καμμίᾳ ἄλλη ἀσφάλεια!

## ΟΔΗΓΙΑΙ

Ὅπως θετικῶς ἀποσοδήσωμεν τὴν ἐπάρατον, καταστάσαν σχεδὸν ἐνδημικὴν, εὐλογίαν, ἐκτὸς τοῦ ἐμβολιασμοῦ—ἐννοεῖται διὰ γνησίας καὶ καθαρὰς δαμαλίδος—καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, πρέπει τὰ ἐσωτερικὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογίωντων καθὼς καὶ παντὸς πάσχοντος ἀπὸ μολυντικῆν νόσον, ἀπομονούμενα, νὰ πλύνωνται πάντοτε ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς ὀρισμένον κατωφερὲς μέρος, κυρίως εἰς ρυάκια, ποταμούς ἢ παρὰ παράλιον κυματώδες· ἐν δὲ ἐλλείψει τοιούτων εἰς πρόσκαιρα πλυσταριά (παράγγας), καυησόμενα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐπιδημίας, εἰς ἃ νὰ σκαφθῇ ἔξωθεν αὐλαξ βαθεῖα πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων καὶ μήκους τὸ ὀλιγώτερον δέκα μέτρων, καταλήγουσα εἰς λάκκον ὡς τῶν ἀποπμάτων κεκαλυμμένον. Οὐδέποτε δὲ νὰ τὸ σκάπτῃ οὕσης τῆς σανίδος ἀπορροφητικῆς, ἀλλὰ ἐπὶ πλακόσ, ὥστε συγχρόνως νὰ καταρρῆ εὐθὺς τὸ μολυνόμενον ὕδωρ.

Ἐκτὸς τούτου μετὰ τὴν ἴασιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς—θαπτομένου εἰς τάφον τεσσάρων μέτρων βάθους—νὰ καίωνται σὺν τῇ κλινοστρωμῇ συνδονῶν καὶ σκεπασμάτων, παρ' ὀρισμένων ἀνθρώπων τῆς δημοτικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἅπαντα τὰ ἐνδύματα τοῦ θανόντος, ἀντὶ νὰ δωρῶνται εἰς πτωχοὺς ἢ μεταπωλῶνται, ὡς συχνάκις συμβαίνει.